

Vraag nr. 48
van 16 december 2004
van de heer STEFAAN SINTOBIN

Toeristisch aanbod – Zeehondensafari's

In Noorwegen zorgt een nieuw toeristisch aanbod voor heel wat ophef. De Noorse minister van Visserij gaf groen licht om toeristen vanaf volgend jaar op zeehonden te laten jagen. Volgens de minister wil men op die manier de zeehondenpopulatie gevoelig uitdunnen “om het evenwicht te herstellen”. Milieuverenigingen zien het anders. “Toeristen importeren om een zogezegd probleem op te lossen, lijkt wel een parodie”, luidt het daar.

Bij reisbureaus in Noorwegen kan men nu al een “zeehondensafari” boeken. Hoogstwaarschijnlijk krijgt dit ook navolging in andere landen.

1. Wat kan de minister vanuit zijn specifieke bevoegdheid ondernemen om een bepaald aanbod bij reisbureaus te ontraden of te verbieden ?
2. Bestaat er een ethische code in de betrokken sector in verband met het aanbod van reizen ?

Is het Vlaamse beleidsniveau daarbij betrokken ?

3. Is het de minister bekend of er bij Vlaamse reisbureaus reeds zulke “zeehondensafari's” worden aangeboden ?

Heeft hij daar, in voorkomend geval, reeds op gereageerd ?

Antwoord

In Vlaanderen is mij geen reisaanbod inzake “zeehondensafari's” bekend en uit een bevraging door Toerisme Vlaanderen van de beroepsverenigingen van de reissector blijkt dat dit reisproduct op dit ogenblik door de Vlaamse reisbureaus ook niet wordt aangeboden.

Een eigen toeristische ethische code waaronder dergelijke initiatieven zouden kunnen vallen, bestaat in Vlaanderen op dit ogenblik niet. Wel is er “The Global Code of Ethics for Tourism (GCET)”, een code die door de World Tourism Organisation (WTO) werd uitgevaardigd. Deze code bevat een reeks principes als leidraad voor

alle actoren in het toerisme (centrale en lokale overheden, de toerisme-industrie en de toeristenorganisaties). De toepassing van deze code wordt opgevolgd door een internationaal comité (het “World Committee of Tourism Ethics” (WCTE)). Dit comité vergaderde voor het eerst in Rome in 2004. De GCET-code heeft geen bindende kracht, maar artikel 10 ervan laat toe om op vrijwillige basis het “World Committee of Tourism” te erkennen als referentieorgaan waar toerismeactoren zich toe kunnen naar richten inzake de toepassing en de interpretatie van deze mondiale ethische code.

In persoonlijke naam wil ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger alvast meegeven dat ik het besproken reisaanbod als bijzonder stuitend én weinig passend ervaar.